

[Svend Heiselberg]

lægget fra hr. Normann Andersen kom der besvarelser på nogen af de stillede spørgsmål.

Vedrørende de sidste 3 sider i ministerens redegørelse, som i det væsentlige omhandler en fordeling af udgifterne til kystsikringen, er venstre af den opfattelse, at staten bør engagere sig 100 pct. i den omhandlede strækning fra Lodbjerg til Nymindegab, når væsentlige samfundsinteresser er truet. Her er der tale om specielt truede områder, og det er egentlig en lidt ejendommelig opfattelse, at man nu indirekte vil lade amt og kommuner fremover afholde udgifterne. Efter venstres opfattelse er der altså behov for en større indsats, end ministeren lægger op til i sin redegørelse, og der må efter vores mening også nye forhandlinger til med amterne og kommunerne.

Hvis man ser på de beskæftigelsesmæssige effekter af en forøget kystsikring samt mosen til staten af det beløb, som amter og kommuner skal yde, vil det faktisk betyde, at statens udgifter bliver ret minimale.

Til slut vil jeg sige, at vi i venstre finder det nødvendigt, at ministeren tager alvorligt fat på problemerne. Vi så, hvad der kunne ske i forbindelse med stormflodskatastrofen den 24. november sidste år, og da manglede der jo ikke god vilje fra ret mange politikere. Vi erindrer vel alle, at daværende trafikminister Knud Heinesen førte en del af sin valgkamp i sandstorm og havskum, omkring af TV og radio og andet godtfolk. Dengang skortede det ikke på forståelse for nødvendigheden af vestkystens og Limfjordens sikring.

Staten har en forpligtelse til at sikre vores mest udsatte kyster og ikke blot placere omkostningerne på amts- og primærkommunerne.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ikke kaste mig ud i at tale om naturkatastrofer i forbindelse med dette. Jeg tager redegørelsen som et udtryk for, at man nu agter at begive sig ind i et forebyggende arbejde, og det skal jeg nogenlunde holde mig til.

Jeg skal takke for redegørelsen og det omfattende materiale, der er fremkommet. Blot kunne jeg have ønsket, at rapporterne var kommet til os lidt tidligere.

Jeg kan forstå og tilslutte mig ministerens idé om at forsøge sig frem med forhandlin-

ger, og aktstykker bliver det jo så i finansudvalget i denne sag fremfor en lovgivning. Denne lovgivning ville også i givet fald blive meget kompliceret og meget omfattende, og jeg synes, vi skal prøve at udskyde den. Men kan der ikke opnås resultater via den model, som ministeren nu lægger op til, vil vi selvfølgelig være at finde blandt dem, der vil lægge ryg til en lovgivning, for der skal jo gøres noget på området.

Der arbejdes ud fra en tilbagetrækningsmodel på 2 m årligt. Det udgangspunkt kan vi sådan set godt være med til, blot må det tilføjes, at man jo ikke kan opfatte det sådan meget principielt og sige: så meget vil vi lade køre ned langs kysten, for vi ved jo, at hvis det følges slavisk, er der ret mange områder, som simpelt hen ville ende ude i havet. Jeg tænker især på området omkring Hvide Sande, hvor vi jo har fået oplyst, at dér tåles ikke engang 0,8 m tilbagetrækning på visse steder.

Det næste er så det, man kalder kystfodring. Man har tidligere opereret med, at der skulle bruges sand til dette, og det skal der vel også fortsat, men det forekommer mig også at være en realitet, at man skulle prøve sig frem med noget andet. Jeg vil godt bede ministeren svare mig på, hvor i alverden dette materiale skal komme fra, for der flyttes altså 3,7 mill. m³ sand væk, og det vil altså sige, at man skal skaffe en tilsvarende masse materiale at putte i disse områder. Jeg vil godt have lidt at vide om, hvor man vil tage det fra. Tidligere var det jo sådan, at klitterne flyttede sig længere ind, og det var udmærket, men det kan de jo ikke mere bl.a. på grund af bebyggelsen, og det vil sige, at man skal hente materiale udefra til disse ting.

Jeg skal ikke gå i detaljer omkring det tekniske, men blot sige, at kommunerne langs kysten og ikke mindst amtet selvfølgelig må være med i den økonomiske byrdefordeling, der her lægges op til. Det vil givet medføre, at de interesserer sig noget mere for planlægningssiden med hensyn til bebyggelse tæt på havet. Det må jo ikke blive sådan, at den sunde fornuft ikke tages med på råd, så smarte forretningsfolk kan få lov at udstykke til sommerhusbebyggelse i vandkanten omtrent, og så skal staten alene betale regningen bagefter. Det er jo helt urimeligt.